

Bier, Bloed & Modder

een rugbyfanzine

Jaargang 3,
Nummer 9

'Als ik rugbypalen zie weet ik dat er beschaving in de buurt is. Al is het maar een dun laagje.'

EZRC Oemoemenoe, opgericht 1971

Ooooooooooooooooooooo

Oemoemenoe, wat kan dat nou beduiden
Oemoemenoe, stamt van de Zeeuwse grond
Oemoemenoe, de strijdkreet van de Zeeuwen
Zeeuws, goed grond en niet van poppenstront
Zo taai als klei, das nogal glad
Zet je maar schrap en maak je borst maar nat
Wie straks de overwinning heeft behaald
Die heeft vanzelf Oemoemenoe vertaald
Uitgeblust en levensmoe
Oemoemenoe,
OEMOEMENOE,
Oemoemenoe,
OEMOEMENOE

Jubileumcouplet:

Oemoemenoe, start 50 jaar geleden
Oemoemenoe, stamt van de Zeeuwse grond
Oemoemenoe, de strijdkreet van de Zeeuwen
Een halve eeuw, de bal is hier niet rond
Een mooie club, al vijftig jaar
Zie ons hier staan, een mooi stel bij elkaar
Samen de vijftig gehaald, met heel veel bier
Dat was voor ons een bepaald, 50 jaar aan feesten toe
Oemoemenoe, OEMOEMENOE,
Oemoemenoe, OEMOEMENOE

Tekst: Het 'krijgslid' van Oemoemenoe werd in 1977 geschreven door cabaretier en columnist van de PZC Willem de Graaf. Samen met Barend Midavaine - in wiens bruine café 'De Mug' Wim de Totoformulieren van VV Middelburg kwam inleveren - werd gedurende een aantal middagen en avonden grappen, grollen en drinken de tekst bedacht.

Melodie: Baby den Toonder, een bekende pianist in Zeeland. Baby, geboren als Johannes James den Toonder in 1917 in het Engelse Cheadle. Hij verwierf zijn grootste bekendheid in de jaren na de Tweede Wereldoorlog met zijn bigband "Babytonband. Den Toonder overleed in juni 1992. Zijn muzikale leven staat nu in twee legerkisten in de woonkamer van Klazina, de dochter van Wim de Graaf Overigens heeft 'Oemie' ook een 'nieuw' clublied dat door Maikel Harte werd geschreven. Maikel, bekend van de jaarlijkse eindejaarsconference in de Zeeuwse schouwburgen, schreef het lied op verzoek van toenmalig voorzitter Look Boogert. Het jubileumcouplet van het toch meer populaire originele lied werd geschreven door Sander Adriaanse, zoon van oud-speler en erelid Willem Adriaanse.

Vorige week kondigde World Rugby een aantal veranderingen voor de 7's World Tour aan. De meest opzienbarende was ongetwijfeld dat de vrouwen hetzelfde startgeld krijgen als de mannen. Verontwaardiging alom; 'vrouwenrugby is absoluut niet zo lucratief als de mannen. Sponsors willen daar niet voor betalen, we raken inkomsten kwijt' enzovoort. Wat deze 'Heren' vergeten is dat damesrugby volop in de lift zit in tegenstelling tot vooral seniorenrugby bij de mannen en dat is en wereldwijd fenomeen. Wat mij persoonlijk opviel tijdens de WK in Nieuw-Zeeland de afgelopen maanden was het plezier wat ervan af spatte, niet alleen op het veld maar op de tribunes en vooral ook bij de persconferenties en naar verluidt ook de derde helften. De glorieuze amateurtijd van voor 1995 keerde voor even terug op het wereldpodium. Rubi Tui, Sarah Hunter en Sophie de Goede hebben de harten gestolen van miljoenen fans met hun enthousiasme en hun spontaniteit, kom daar nog maar eens in om bij de mannen waarbij spelers steeds onbereikbaar worden voor pers en supporters en echte karakters uit lijken te sterven. Ook de wijze waarop de Engelse vrouwen hun verlies in de finale opnamen kan de 'heren' van Eddie Jones nog wat leren over 'respect' naar aanleiding van de misselijkmakende manier waarop sommige spelers hun verliezersmedaille weigerden in Japan drie jaar geleden.

Professionalisme, toprugby en supportersparticipatie kan en moet hand in hand gaan, dat hebben de dames vorig maand bewezen. Laat de 'Heren' daar eens een voorbeeld aan nemen in plaats van de profspelers een nog vollere kalender op te willen dringen.

Veel leesplezier

Bier, Bloed & Modder wordt gemaakt door Redaktiekollektief 'The Odd-Balls'; Big Whopper, Doedelzak, Goof, Hopeloos of Laveloos, Jan-Julius Bokkepoot, Kap'tein Aardbei, Paper Cut en Sjaanèdt.
Medewerkers aan dit nummer: Marit Bakker, Danny Bobeldijk, Cris Gale, Jan de Jong, Peter de Lange, Lorraine Laros, Koenraad Mens, Finn Mors, Joeri Peperkamp, Shereza Pool, Pieter Smits, Mara Verhoeff, Ad Wagemakers
Tekening voorkant: Peer Retera

Op onze Facebookpagina vind je alle foto's uit dit nummer, groter en de meeste in kleur:
<https://www.facebook.com/The-Odd-Balls>

Redactieadres: BBMfanzine@gmail.com

Website: www.bierbloedenmodder.nl

Postadres: P/a Bernhardstraat 46, 3248 AD Melissant

Abonnement vanaf € 10,- voor vier nummers. Kijk op onze website, ook voor staffelabonnementen.

Abonnement buitenland € 15,- voor vier nummers.

FEUILLETON RC DE BØK ERIN

Aflevering 1: De Napoleon van de Borrelplank

Een gure herfstwind huilde rond én door het clubhuis van RC De Bøk Erin. De deplorabele staat van dat clubhuis, met onder meer openingen in de buitenwand waar een back probleemloos door naar binnen kon stappen, maakte dat er geen merkbaar verschil was tussen de weersomstandigheden buiten en binnen het bouwval gebouw. Soms gingen de rugbyers *buiten* het clubhuis schuilen.

Terwijl de vaantjes boven de bar vrolijk wapperden in de straffe septemberbries, staarde trainer/coach Hendrie Platjes in gedachten verzonken voor zich uit. Zo nu en dan doopte hij afwezig zijn hand in een KFC bucket ter grootte van een kliko, om een portie gefrituurde kip van enkele duizenden calorieën in de gapende diepte van zijn mond te laten verdwijnen.

Sinds Hendrie was aangetreden als trainer/coach van RC De Bøk Erin, waren alle vier de competitiewedstrijden verloren gegaan. Met een doelsaldo van 8-439. Waarbij die ene try ook nog door de tegenstander cadeau was gedaan, omdat die te laat waren voor de kick-off (de wedstrijd was geëindigd in 5-103). Bovendien was fullback Marco uitgevallen met een hersenschudding, doordat hij een penalty

loeihard in zijn eigen gezicht had gekickt, en was een van de wings (Jim; bijgenaamd: "Froufrou") naar het ziekenhuis afgevoerd, nadat hij bijna was vermorzeld onder het gewicht van prop Rocco, toen die even wilde gaan zitten om uit te rusten van een extra inspannende scrummage.

Toen hij nog rugbyde, had Hendrie zichzelf altijd beschouwd als de ziel van een fly-half, gevangen in het lichaam van een prop. Een tactisch/strategisch rugbyvisionair, die slechts door zijn fysieke proporties verhinderd werd om zijn rol te claimen als de onbetwiste Napoleon van het Men's XV. Anderen hadden Hendrie altijd vooral beschouwd als de Napoleon van de borrelplank, een ongeëvenaard strateeg als het ging om het omsingelen en overmeesteren van bittergarnituur, of eigenlijk alle vormen van gefrituurd voedsel.

Had hij zich op het veld nooit aan de eerste rij weten te ontworstelen, in de rol van trainer/coach zag Hendrie een kans om de wereld eindelijk te laten kennismaken met zijn tactisch meesterbrein. Alleen waren daar nu die vier kansloos verloren wedstrijden. Terwijl hij een pond gefrituurde kip naar zijn mond bracht, piekerde Hendrie zich suf over de vraag waar het toch mis ging met RC De Bøk Erin. En hoe hij het tij kon keren. Toen vloog plotseling de deur van het bouwval clubhuis open. Een sinistere gestalte doemde op uit de duisternis.....(wordt vervolgd).

TUSSEN REIKI EN RUGBY: JANNEKE KLEIN WASSINK

RC Pink Panthers uit Driebergen: een club die oorspronkelijk is ontstaan vanuit het Korps Mariniers en die in 2024 alweer haar 40-jarig bestaan viert. Het zijn feiten die elke rechtgeaarde Nederlandse rugbylievering zonder aarzelen uit het blote hoofd kan oplepelen. Wellicht minder parate kennis over RC Pink Panthers, is dat de spelers jarenlang op medisch vlak zijn bijgestaan door een heel bijzondere heelmeesteres.

Haar naam: Janneke Klein Wassink, haar roeping: Reiki

***Reiki** behoort tot de alternatieve geneeswijzen. In westerse reiki (Usui Shiki Ryoho) wordt gewerkt met de handen, waarbij het lichaam met een veronderstelde vorm van levensenergie wordt behandeld. (...)
Bij het toepassen van reiki worden lichaam, geest en ziel, als het aankomt op ziekte en genezing, als een geheel gezien. Er bestaat geen wetenschappelijk bewijs voor de effectiviteit van reiki, vergeleken met een placebo. Onderzoeken die positieve effecten claimen, bleken fouten in de methodiek te bevatten.

(Bron: Wikipedia)

Janneke maakte rond 1987 haar entree bij RC Pink Panthers. Het eerste contact tussen club en reiki-kundige werd gelegd in de natuurlijke habitat van elke rugbyer buiten het rugbyveld: het café. Om precies te zijn in het Driebergens café 't Zwaantje, stamcafé van RC Pink Panthers. Naar verluidt waren het Pink Panthers-voorzitter Ron Verbraak en lid Mark Servaas, die als eersten in gesprek kwamen met de latere clublegende. In het item dat interviewer Rik Felderhof ooit over Janneke maakte voor zijn televisieprogramma 'De Stoel' omschrijft Janneke de ontmoeting als volgt:

"De jongens waren aan het praten over rugby, en ik vroeg: 'Hebben jullie al een verzorgster?'"

'Nee', zeiden ze.

En ik zei: 'Nou dan heb je d'r nu één.'"

Janneke groeide in Driebergen al snel uit tot een iconische verschijning langs het veld. Ze zetelde stevast pal langs het veld, in een speciaal voor haar bestemd rood-wit-blauw wachthuisje. Dat huisje was door enkele ondernemende Pink Panthers op een aanhanger vanaf Paleis Soestdijk naar het rugbyveld verhuisd, toen geconstateerd werd dat Janneke bij slecht weer beschutting ontbeerde. Of men bij Paleis Soestdijk ook van deze verhuizing op de hoogte was, vertelt het verhaal niet...Janneke had het interieur van haar wachthuisje versierd met afbeeldingen van haar idolen, zoals televisiepresentator Jos Brink en schrijvers Olaf J. de Landell en Boudewijn Büch: mensen die Janneke naar eigen zeggen 'iets deden' door hun warmte en vrolijke uitstraling.

Vanuit de beschutting van haar wachthuisje schoot ze tevoorschijn als op het veld één van 'haar jongens' tekenen van lichamelijk ongemak vertoonde. Gehuld in roze Pink Panthers-petje, lange jas en snowboots, stormde ze te hulp. Haar medische uitrusting werd gevormd door een witte emmer water en een bruine docententas. In die tas zaten

allerlei bandages, waaronder maandverband: Jannekes beproefde middel om bij open wonden het bloeden te stelpen. En een fles jenever, het medicijn bij uitstek voor het verlenen van Eerste Hulp Bij Rugbyers. Over de geneeskrachtige gaven van Janneke lopen de meningen uiteen. Zelf was ze ervan overtuigd dat de kracht van de kosmos door haar handen vloeyde, maar op sommige spelers had ze een ander, misschien nog wel opzienbarender, medisch effect. Danny Bobeldijk (oud-Pink Panthers, thans RC Tovaal): “Janneke had de bijzondere psychologische gave: als je met een blessure op het veld lag en je zag boven de grassprietjes uit Janneke aankomen, dan was je op slag genezen.”

Eén van hen was de 55-jarige Oleksi Tsibko, voormalig aanvoerder van het Oekraïense XV-tal en oud-voorzitter van de Oekraïense Rugby Federatie van 2003 tot 2005 die stierf bij de verdediging van de stad Smela.

Aan de andere kant van het front vechten de Russen. Communicatie met Rusland is haast onmogelijk, maar wat we wel horen is dat de meeste Russische ruggers niet in Oekraïne willen vechten en sinds de mobilisatie van oktober proberen uit te wijken naar o.a. Finland, Georgië en de Baltische Staten. Onder hen zouden verschillende spelers van het Russische team zijn dat in 2019 in Japan speelde.

De Edgar Mobbs Memorial Match wordt jaarlijks gehouden voor Edgar Mobbs, die sneuvelde in de Eerste Wereldoorlog (zie deel 1 van Rugby & Oorlog in Bier, Bloed & Modder #7). Traditioneel speelden de Barbarians op Franklins Gardens tegen Northampton Saints, Bedford Blues of de East Midlands select XV. De eerste vond plaats op 10 februari 1921 en werd in latere jaren een traditie op de eerste donderdag van maart. De laatste Mobbs-wedstrijd met de Barbarians vond plaats in april 2011. Sindsdien is de uitgenodigde oppositie een kant van het Britse leger geweest.

Tijdens de Autumn Internationals spelen de landen van het voormalig ‘Gemenebest’ met een ‘poppy’ of klaproos op hun shirt als

symbol van de gevallen in de Eerste Wereldoorlog, maar later is dit een algemene traditie voor gesneuvelde militairen geworden.

Dit artikel had veel uitgebreider kunnen zijn, maar daar hebben we simpelweg de ruimte niet voor. Ik wil eindigen met een vertaling van het gedicht ‘Waste’ van Geoffrey Studdart-Kennedy dat hij schreef in 1919.

VERSPILLING

Verspilling van spier, verspilling van brein,
 Verspilling van geduld, verspilling van pijn,
 Verspilling van mannelijkheid, verspilling van gezondheid,
 Verspilling van rijkdom, verspilling van schoonheid,
 Verspilling van bloed, verspilling van tranen
 Verspilling van jeugd's mooiste jaren
 Verspilling van de wijze waarom de heiligen draafden
 Verspilling van glorie, verspilling van God -
 Oorlog!

Doedelzak

Over deze buitengewone preventief-genezende werking van Jannekes loutere aanwezigheid getuigt ook Edgar Blijenberg: “Ach Janneke, wat een gave had ze.. mijn hele knie kapot op het veld maar daar kwam Janneke al aan.. haar handen warm wrijvend

om Reiki toe te passen... Of het geholpen heeft weet ik niet, maar de wedstrijd heb ik toen wel uitgespeeld. Ik stond alweer nog voor ze bij me was.” (op Facebook) Als markante verschijning langs en op het rugbyveld, groeide Janneke Klein Wassink mettertijd uit tot een bekendheid in het Nederlandse rugby. Al waren het niet alleen de Pink Panthers die haar met onvoorwaardelijke liefde in het hart sloten, de Driebergse club was toch wel de plek waar Janneke het meest op handen gedragen werd – voor de uitzending van Rik Felderhof zelfs letterlijk, in de befaamde Stoel.

Om Janneke eens flink in de bloemetjes te zetten, maakten de Pink Panthers van de gelegenheid gebruik toen ze met een touringcar in het nabijgelegen Wijk bij Duurstede waren. Voor terugkeer naar Driebergen vulden de Pink Panthers de laadruimte van de touringcar met bloembakken, afkomstig van de lokale terrassen. Eenmaal terug werd die bloemenpracht bij Janneke voor de deur gearrangeerd. De reacties waren gemengd: Janneke vond het geweldig, burgemeester en politie waren minder enthousiast en gelastten dat de bloembakken de volgende dag werden teruggebracht.

Rond 1997 moest Janneke vanwege gezondheidsproblemen helaas stoppen met haar werk als verzorgster voor de Pink Panthers. Haar wachthuisje bleef langs het veld staan, een monument voor zonder twijfel de meest schilderachtige verzorgster uit de geschiedenis van de club. Als blijk van waardering benoemde RC Pink Panthers Janneke tot Lid van Verdienste. In april 2018 kwam het verdrietige nieuws dat

zitten. ‘Hij was altijd de eerste die het songboek opensloeg, maar ook behulpzaam en integer’ vertelt Mens. Tom zal twee seizoenen voor Roosendaal spelen voor hij wordt uitgezonden. Op 10 juli 2007 raakt hij zwaargewond tijdens een zelfmoordaanslag in Deh Rawod in Uruzgan. Twee dagen later overlijdt de 24-jarige pelotonscommandant van de 42 Pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers aan zijn verwondingen in het Centraal Militair Hospitaal. Ook onder zijn militaire collega’s was hij zeer geliefd en werd zijn jovialiteit en gedrevenheid geroemd. In 2020 werd het Viaduct Heukelomseweg aan de snelweg A65 bij Berkel-Enschot, zijn woonplaats, naar Tom vernoemt. Op 7 april 2022 is het naambord van het ‘Eerste-Luitenant Tom Krist Viaduct’ onthuld door burgemeester Weterings en Tom’s zus Renée.

Tom Krist voorop met achter hem Koenraad Mens

DE INVAL IN DE OEKRAÏNE

Het lijkt haast surrealistisch, maar op nog geen twee uur vliegen van Schiphol wordt een bloedige oorlog uitgevochten, op Europese bodem. Op 24 februari van dit jaar viel Rusland op drie plaatsen de Oekraïne binnen. Acht jaar eerder had Vladimir Poetins leger de Krimregio al bezet, maar de openlijke aanval op de regering van premier Zelenski in Kiev was toch volkomen onverwacht voor de meeste mensen. Vrijwel onmiddellijk werden vrijwilligersbataljons geformeerd waarbij sporters voorop gingen. Bekende (kick)boksers, waaronder de huidige burgermeester van Kiev en voormalig wereldkampioen zwaargewicht Vitaly Klitschko gingen onder de wapens. Maar ook tennissers, biatleten en zelfs balletdansers gingen naar het front. Natuurlijk melden rugbyers zich ook massaal. Een wervingsposter met een rugbyer ging viral op sociale media in Europa en daarbuiten. Buiten de Oekraïne werden meteen hulpacties opgezet door rugbyers. De Italiaanse rugbyclub Zebre organiseerde een bus om negenenvertig familieleden van spelers te redden van RC Polytechnic uit Kiev. Zebre zei dat de meeste van de negenenvertig vrouwen, kinderen en ouderen waren, terwijl de spelers in Oekraïne bleven "om te vechten, uit vrije keuze en uit noodzaak". De Russische invallers keken duidelijk niet naar soldaten of burgers want op vier maart werd de jonge rugger Mykita Bobrov samen met zijn vader, moeder en zusje doodgeschoten in een buitenwijk van Kiev. Begin april zouden de meeste van de drie duizend ruggers in het land onder de wapenen zijn en al snel vielen ook de eersten van hen bij de verdediging van hun vaderland.

Janneke was overleden. In een van haar (vele) ingezonden brieven in de Stichtse Courant, schreef Janneke: “Het gaat om het plaatje van die dominee bij de kerkdiensten. Hij leest mij de les. En daar houd ik niet van. Dat is niet de taak van een dominee. (...) Waarschijnlijk ben ik er zo overgevoelig voor omdat ik zelf uit een domineesgezin kom. En ik heb het daar niet altijd even gemakkelijk mee.”

Heen en weer geslingerd tussen geloven in God en zich afzetten tegen (bepaalde aspecten van) de kerk – wellicht was dat waarom reiki haar zo aansprak: enerzijds het aanvaarden van een ‘hogere

macht’ (in tegenstelling tot het dogma van de medische wetenschap), anderzijds de mogelijkheid om die ‘hogere macht’ in eigen hand te nemen, in plaats van er willoos aan te zijn overgeleverd (zoals vrome gelovigen menen te zijn overgeleverd aan ‘Gods wil’). Rik Felderhof bespeurde ook al een tweestrijd in Janneke tijdens zijn interview: enerzijds was ze idolaat van gevoelige, zachte mannen als Jos Brink, Boudewijn Büch en Olaf J. de Landell, terwijl ze zich tegelijkertijd liefdevol ontfermde over – in de woorden van Felderhof: “die rugbyjongens: enorme macho uit beton gehouwen kerels.” Rik Felderhof wist duidelijk niet veel van rugby. Rugbyers belichamen de tegenstelling die Janneke zo aansprak: een slag mensen dat een groot rechtvaardigheidsgevoel en een klein hartje paart aan een drang om het leven te vieren en juist te doen wat God verboden heeft. Tegelijkertijd hard en meedogenloos én warm en vrolijk, Rico Verhoeven en Jos Brink in één.

Jan-Julius Bokkepoot

‘Als je als prop een scrum verliest voelt dat alsof ze je taart afpakken, dat laat je niet op je zitten.’

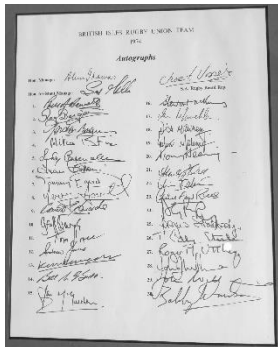
Gurthrö Steenkamp
Wereldkampioen met
Zuid-Afrika in 2007

Het Jans' Rugby Museum

Oud REL-hooker Jan de Jong heeft zijn boerderij in West-Brabant deels ingericht als rugbymuseum. Een imposante verzameling beelden en beeldjes, postzegels, shirts, vlaggen, speldjes, boeken, vinylplaten, telefoonkaarten enz. Regelmatig tonen wij wat pareltjes uit zijn collectie met vaak een bijzonder verhaal.

The Lions

In 1998 trouwde Jan met zijn Joke en gingen zij op huwelijksreis naar Zuid-Afrika. Vanzelfsprekend gingen zij een aantal rugbyplekken langs en zo kwamen ze ook bij 's werelds grootste privé rugbymuseum van voormalig Springbok Choet Visser in Bloemfontein. Jan en Joke keken hun ogen uit naar o.a. een gitaar waarop The Lions hadden gespeeld tijdens hun trip van 1974. Brutaal als Jan is vroeg hij of er nog Lions memorabilia dubbel waren. Choet trok een laagje open en daar lag een mooi stukje karton met alle handtekeningen. 'Jij kan dit saamneem' sprak Choet en Jan moest het toch nog even vragen

of hij het goed begrepen had dat hij het mocht meenemen. Thuis in Oudenbosch hebben de 'Invincible Lions' natuurlijk een mooi plekje gekregen. Bij nummer 1 herkennen we de onlangs overleden Phil Bennett.

Drankkruiken

Flesjes kan je deze stenen drankhouders eigenlijk niet noemen. De rechter op de foto kocht Jan tijdens een bezoek aan Rugby, de geboorteplek van onze sport volgens overlevering. Het was een speciale uitgave vanwege de WK in 2015 in Engeland werd georganiseerd. De linker was een geval apart.

Jan kwam hem via via op het spoor, hij bleek in het bezit van een speler van de Hilversumse RC. Jan legde contact, er werd een prijs afgesproken en Jan wachtte geduldig op zijn nieuwste aanwinst. Maar dagen werden weken en Jan nam nog maar eens contact op. 'Nee, hij is echt opgestuurd ik heb het verzendbewijs nog' werd hem verzekerd. PostNL wist ook zeker dat het pakje afgeleverd was maar na een tijdje soebatten werden de verzendkosten aan Jan betaald. Weken later, toen Jan buiten aan het opruimen was en een partytent afbrak bleek er in een hoekje een pakketje te staan. Je raad het al, de verdwenen kruik, achtergelaten door een bezorger die blijkbaar haast had en geen briefje had achtergelaten.

Jan ontvangt graag rugbyfanaten in zijn museum in Oudenbosch. Ook verzorgt hij teamlunches op aanvraag. Voor contact stuur een berichtje naar: jan@dejong02.nl

Onder andere kolonel Wagemakers, tegenwoordig beter bekend als beoordelaar Ad van The Big Stones maakte deel uit van de multinationale taskforce in Uruzgan waar Pieter Smits van RC The Hookers wel eens een potje touchrugby speelde met Australiërs van de ANZAC troepen op het keiharde grindveld naast de mess tent. Ad herinnert zich ook nog de geweldig inventieve rugbyspelletjes bij gebrek aan een speelveld en de kameraadschap die onmiddellijk ontstaat wanneer een rugbybal tevoorschijn komt. Vooral de kameraadschap is voor Ad iets wat zowel militairen en ruggers kenmerkt. "In 2017 overleed mijn dochter en ging ik door een zware periode. Ik maakte mijn rentree in als scheidsrechter in 218 tijdens de Warriorscup. Toen ik naar het veld liep sloeg een speler zijn arm om me heen en zei 'Fijn dat je er weer bent Kolonel'. Dat deed me zoveel goed." Voor sommigen was hun uitzending een ervaring rijker en kwamen ze dicht bij zichzelf. Zoals Cindie Mors die twee uitzendingen heeft gedaan in Afghanistan. Na (haar) laatste uitzending besloot ze in transitie te gaan van zij naar hij. Voorheen speelde zij in het damesteam van RC The Bassets. Tijdens de transitie besloot hij bij Heren 3 van The Bassets te gaan spelen.

Voor anderen kwamen de traumatische ervaringen van hun uitzending later keihard terug. Een speler die liever anoniem wil blijven maar wel zijn verhaal wil doen vertelt over hoe hij in 1991 onder andere wachtte bij het openen van massagraven in Kosovo toen hij dienstdeed als bij een ondersteuningseenheid voor de artillerie. Na zes maanden was hij terug en als stoere 25-jarige militair alles verwerkt, tenminste dat dacht hij. Als vrijwillig brandweerman kwamen daar nog een aantal ernstige situaties bij zoals het uit auto's 'knippen' van verkeersslachtoffers en stond hij bij een woningbrand oog in oog met een vrouw die zichzelf in brand had gestoken. Vorig jaar sprak hij iemand die nieuw bij zijn club was die hem later die dag een berichtje stuurde 'jouw rugzak zit aardig vol'. Dat was het begin van een lange tocht die begon bij het Veteraneninstituut in Doorn. PTSS, Posttraumatische stressstoornis, wordt tegenwoordig gelukkig veel sneller (h)erkent en de behandeling heeft grote stappen gemaakt. "Ik heb heel veel baat gehad bij een behandeling die ze 'Imaginaire Exposure' noemen. Imaginaire exposure of 'blootstelling' betekent dat de therapeut je stimuleert om nare herinneringen aan de schokkende gebeurtenis(en) herhaaldelijk en langdurig te herbeleven onder andere door middel van EMDR.. Het heeft mij enorm geholpen en ik heb mijn leven nu weer aardig op de rails."

Een van de vele rugbyers die op missie ging was Tom Krist. Hij begon zijn rugby carrière bij CFRS, Cadetten Rugby Football Society, in Breda. CFRS is het rugbyteam van de Koninklijke Academie en speelde jaren in de vaderlandse competitie. Aan het begin van het nieuwe millennium wordt het steeds moeilijker om een eigen team op de been te brengen en zwermen de spelers uit. Krist gaat vanaf 2003 bij Roosendaal Commando Combinatie spelen. Zijn trainer Koenraad Mens herinnert hem als een kleine, gespierde 'tienkamper'. Hij was goed in alles maar nergens de beste in. In zijn eerste seizoen wordt hij Most Valuable Player, maar ook als persoon hebben zijn medespelers hem hoog

OORLOG & RUGBY (Deel 3)

H.G. 'Bertie' Wells, een fervent rugbyer schreef in 1914 het boek *The war that will end war*. Zijn voorspelling kwam niet uit, want de 'Oorlog die alle oorlogen zou beëindigen' vormde met haar vredesverdrag (meer een dictaat) van Versailles het begin van de Tweede Wereldoorlog. Die fout wilden de leiders van de geallieerden in 1945 niet meer maken en tijdens de conferenties van Jalta en Potsdam werd Midden-Europa zo verdeeld dat er geen grote oorlogen meer zouden komen. Toch waren de koloniale machten sinds de Tweede Wereldbrand al druk met opstanden in Afrika en Azië waarbij rugbyers uit Frankrijk en Engeland probeerden verzet neer te slaan voordat de onvermijdelijke onafhankelijkheid kon worden uitgeroepen. In Nederlands-Indië vochten o.a. spelers van HRC tegen de rebellen van Soekarno.

De afgelopen 4 decennia zijn er gelukkig maar weinig oorlogen geweest waar westerse landen bij betrokken waren. Een bijzonder verhaal komt uit de korte, doch hevige, Falklandoorlog in 1982. Nadat Argentinië de 'Malvina's' of Falkland Eilanden had ingenomen reageerde Margaret Thatcher, deels om haar populariteit te vergroten, met een invasie van de eilandengroep voor de Argentijnse kust. De Argentijnen gaven zich massaal over en werden gedeeltelijk vastgehouden op troepschepen. Op één van die schepen, de Canberra, vormde zich een ongebruikelijke vriendschap. Irfon Higgins, een Welsman in de Royal Marines, had de taak om de 4500 krijgsgevangenen in groepjes van tien te laten douchen. De taalbarrière zorgde voor grote problemen en toen Higgins vroeg om een Argentijn die Engels sprak om hem te helpen stapte Giorgio Podesta naar voren. De twee raakten later in gesprek en het onderwerp kwam al snel op rugby, hun gezamenlijke passie. Vooral de wedstrijd tussen Los Pumas en Wales in 1976 waarin Phil Bennett met een rake strafschop vlak voor tijd de zege voor de gasten zeker stelde zorgde voor herinneringen bij beiden. Later zouden Higgins en vooral Podesta ervoor zorgen dat een munitie op de Canberra in de kiem werd gesmoord nadat de Argentijn zijn rugbymaat had getipt over de op handen zijnde revolte.

De oorlog was voorbij na 72 dagen, maar de voormalige vijanden Giorgio en Irfon werden vrienden en dat zijn ze nog steeds.

VREDESMISSIES

Een aantal Nederlandse rugbyers was de laatste decennia actief tijdens vredesmissies. Van Libanon tot Cambodja, maar vooral in Kosovo en Afghanistan. Veel van hen kwamen van de Koninklijke Militaire Academie in Breda.

ZINGENDE RUGGERS

In Alkmaar bevindt zich het Waagplein, het grootste horecagebied van de stad. Bekend van de vele horecazaken, allen met groot terras, en natuurlijk de beroemde Kaasmarkt. Waar het voorheen alleen dag-horeca was, begon café Bascule in 1988, de tweede zaak die ook tot 's avonds laat openbleef. Vooral in de weekenden al snel 'n ontmoetingsplaats voor de jongere garde. Achter de bar in die begintijd Goof en Joop en René. Drie rugbyers van de Alkmaarse Rugby UFC. René Kesselaar speelde al snel in het eerste team, destijds uitkomend in de eerste klasse en kwam later in actie als international voor het Nederlands Team.

Café Bascule was ook de eerste tassenponsor van de club. Veel werd er georganiseerd op het Waagplein. Vanaf halverwege jaren '90 kwam daar jaarlijks in februari 'n Après Ski Festival bij. Alle 10 cafés versierd uiteraard. Bascule was vaak het mooist aangekleed en was het één groot feest. Maar wij wilden het altijd even anders doen, en maakten er onze eigen Eskimo Party van. Geheel in winterse stijl, en het werd elk jaar uitbundiger. Zo stonden achter de voorbar intussen Goof en Jos, die ook weer rugbyer werd, verkleed als ijsberen. En naast tappen ook zingen, zeker na 'n paar schnaps en shotjes... Dat bracht de eigenaar op het lumineuze idee om 'n plaatje uit te brengen.

Het was voorjaar 2001. De populaire Noord-Hollandse kermisband Flair werd benaderd en samen doken we uiteindelijk de muziekstudio in, twee leden van Flair en Jos & Goof. We namen 'n uptempo versie op van

het jaren '60 nummer 'Even the bad times are good' van The Tremeloes. Goof had de tekst geschreven en de pakkende titel was 'Eén biertje thuis...' (dat is goed, maar twee in de kroeg dat is beter). We noemden ons De Zingende Ijsberen en zo werd onze CD-single 'n feit. Groot feest in het café tijdens de uitreiking door Hester van der Vliet, 'n mooie wulpse blondine die in de Playboy had gestaan. RTV Noord-Holland maakte tv-opnames, en zo kregen we ook 'n nog 'n heuse special van 'n kwartier op de televisie. En zo waren we ineens naast barmannen en rugbyers, ook zangers. Niet echt natuurlijk, al klonk het eindresultaat best wel geinig.

In die periode had het Cooldown Café 'n grote hit met de meezinger 'Ohh Baby', en ons motto was 'wat het Cooldown Café kan, kunnen wij ook! 'Beetje te chauvinistisch bleek

uiteraard. Eerste optreden buiten Bascule om was op het Waagplein zelf, op 'n podium tijdens de pauze van de formatie Flair. En zenuwachtig dat we waren...

Het boekingskantoor van Flair probeerde ons als nieuwe kermisensatie van 2001 weg te zetten, maar we hadden slechts 4 nummers ingestudeerd en dat voor 2500 gulden, belachelijk natuurlijk. Zo'n vaart liep dat dus gelukkig niet. De top 40 hebben we niet gehaald in ieder geval. Wel nog 'n paar leuke optredens gehad, waaronder in het clubhuis De Kangaroo van de Alkmaarse Rugby UFC, tijdens het Vriendentoernooi. Succes verzekerd natuurlijk bij onze rugbymaten. Dat was het korte artiestenbestaan van twee rugbyende barkeepers. De tweede rij in het veld beviel ons beter dan de eerste rij op het podium! Maar mooie tijd en 'n ervaring rijker, dat dan weer wel!

Goof

SCRUM QUEENS

Als u dit leest is het WK 2021 voorbij en hebben de Black Ferns de Red Roses verslagen in een uitverkochte, superspannende finale in Eden Park in Auckland. Maar damesrugby heeft een moeilijke strijd achter de rug om geaccepteerd te worden.

De Ierse Ali Donnelly begon op haar 15^e met rugby en raakte net als U, de lezer, verslaafd aan het spelletje. In 2001 werd ze gevraagd om mee te denken over het Ierse rugby en in 2009 begon ze de website scrumqueens.com, juist dezelfde die onze Kelly van Harskamp uitriep tot beste 7's-speelster ter wereld in 2011.

Met Scrum Queens heeft Ali een prachtig boek geschreven over de geschiedenis en ontwikkeling van rugby voor dames. De rode draad door het boek is de strijd om acceptatie bij mannelijke dinosauriërs in club en bond en de discrepantie tussen de betaling en faciliteiten die er tussen heren- en damessport bestaat. Het verhaal over de organisatie van de eerste WK in 1991, door een handjevol gedreven vrijwilligers is even stuitend als hartverwarmend.

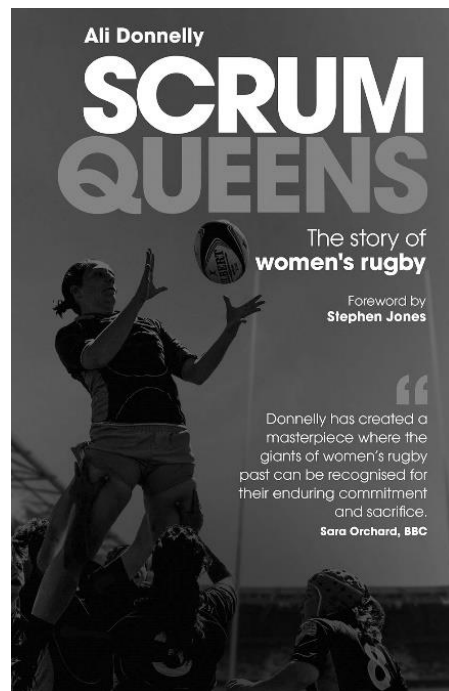
Ali komt met veel feiten, onder andere over hoe de sport voor dames bloeide tijdens de Tweede Wereldoorlog en de ontwikkeling in verschillende landen over de hele wereld. De impact die 7's op de sport heeft en de groeiende professionalisering in Engeland, Frankrijk en Nieuw-Zeeland. Wat het resultaat is hebben we de afgelopen maanden gezien, maar de groeiende kijkcijfers, de live-uitzendingen op televisie en de niet te ontkennen groei van de sport wereldwijd kunnen geheel herleid worden aan wat Donnelly in haar boek liefdevol heeft beschreven. Dat de gelouterde Stephen Jones het voorwoord schreef toont aan hoe belangrijk deze uitgave is. Ik zou zeggen verplicht leesvoer voor alle Bobo's in hun maatpak en stropdas, make way for ladies!

Doedelzak

BALLEN BLAZEN

Op pagina 220 van het schitterende boek Legacy Rugby staat een foto van Wim Peperkamp. In zijn forse linkerhand klemt hij een lederen rugbybal met een veter. Wim is uit 1948 dus het is niet onaannemelijk dat hij zelf nog met zo een bal gespeeld. De meeste van ons weten niet beter dan dat de bal die wij dragen, passen, schoppen en laten vallen van kunststof is, 280-300 mm lang is, een omtrek heeft van 740-770 mm op het breedste punt en 580-620 mm op het smalste punt, 410-460 gram weegt en de druk 0,67-0,70 kg/cm² moet zijn. Wetenswaardigheden waar schoenmakers Richard Lindon en William Gilbert in 1823 nog niets mee te maken hadden toen zij rugbyballen gingen maken voor Rugby School. Dat waren ballen gemaakt van een varkensblaas die de schoenmakers inpakten in leren banden. Vooral het met de mond opblazen van zo'n bal was niet fris en niet geheel zonder risico. De varkensblazen zaten vol met bacteriën en vormden zo een gezondheidsrisico voor de blazer. Mevrouw Lindon, die –al dan niet vrijwillig- een

OMA

Blauw Bloed heeft een lange historie in het spel met de ovalen bal. Het Engels koningshuis in het bijzonder. Na de ‘Great War’, bij ons de 1^e Wereld Oorlog genoemd, nam Koning George de Vijfde het initiatief voor de ‘Kings Cup’, officieus de eerste Wereld Beker. Hij werd in 1919 gespeeld

tussen teams van diverse legeronderdelen van Nieuw-Zeeland, Canada, Australië en Zuid-Afrika. Voor het Verenigd Koninkrijk deden een team van de luchtmacht (RAF) en het leger (onder de naam Mother Country) mee. Nieuw-Zeeland bleek toen ook al de sterkste.

De be(kend)ste rugbyer met blauw bloed was waarschijnlijk Prince Obolensky. Alexander Sergeevich Obolensky werd in 1916 in Sint-Petersburg geboren en vluchtte een jaar later met zijn ouders voor de communisten naar Engeland. Hij speelde voor Rosslyn Park en Leicester Tigers en debuteerde voor Engeland in 1936. Hij was bij leven al legendarisch omdat hij in die wedstrijd 2 tries scoorde in de eerste zege van de Engelsen tegen de All-Blacks.

Natuurlijk speelden alle Engelse prinses rugby op kostschool en vanaf 1952 tot 2016 was Koningin Elizabeth beschermvrouwe van de RFU, de Engelse rugbybond. Haar rol werd overgenomen door Prins Harry, bekend van zijn foto met Faf de Klerk in zijn Zuid-Afrika Speedo, tot hij vorig jaar besloot geen officiële taken voor de Windsors meer uit te voeren. Zijn schoonzus Kate Middleton, vrouw van Prins William nam zijn taak vorig jaar officieel op zich. De ‘Royals’ zijn vaak te gast bij wedstrijden op Twickenham en Prins Charles wordt natuurlijk vaak in het Millennium Stadium gezien alhoewel de echte ‘Prince of Wales’ natuurlijk Alun Wyn Jones is. Een andere link met de Windsors was het huwelijk van WK 2003winnaar Mike Tindall met Zara Phillips, een nicht van de koningin in 2010. Tindall is overigens ‘heel gewoon’ gebleven en maakt nog steeds de rugby podcast ‘The Good, The Bad & The Rugby’ met Alex Payne en James Haskell.

Zara’s oudere broer **Peter Phillips** is een ware rugbyfanaat die zowel League speelde voor Exeter University als Union voor Gordonston School in Schotland. Hij toerde Zuid-Afrika met het Schotse team in 1996 in Zuid-Afrika en was captain van het International Scottish Schools tegen France Schools. Toen hij bij de toss moest kiezen tussen ‘Heads or Tails’ (kop of munt) zou hij “Grandma”(Oma) hebben gezegd in plaats van ‘Heads’. Het lijkt ons sterk dat onze koning ooit hetzelfde heeft gedaan. Die werd als ‘Prins Pils’ weliswaar op zijn eerste dag aan het Atlantic College in Wales gescout voor het rugbyteam, maar zijn carrière duurde slechts enkele weken omdat hij een spier in zijn bovenbeen scheurde.

fervent ballenblazer was, is er dan ook behoorlijk ziek van geworden en moest het uiteindelijk met de dood bekopen.

Pas veertig jaar later lukte het Lindon om een oplossing te vinden voor dit probleem. Indiaas rubber kwam als binnenbal in plaats van de varkensblaas. Omdat Indiaas rubber te stug was om met de mond op te kunnen blazen bedacht Lindon er ook maar meteen een forse luchtspuit bij. In 1892 werden de officiële maten voor de rugbybal vastgelegd en stelde de Rugby Football Union (RFU) ovaal verplicht als vorm. De leren bal, met rubberen binnenbal (aanvankelijk nog met een veter, later volledig gestikt) bleef dienstdoen tot 1980.

Leo Bogers maakte in 1965 aan de hand van vader Toon Bogers kennis met rugby bij AAC in Amsterdam en speelde daar al op jonge leeftijd in het eerste als winger, fly-half of center. Waar oud international George de Vries (prop) in een reactie laat weten dat het soort bal hem weinig tot niets uitmaakte; “Wij hoeven dat ding toch niet te passen, als er maar lucht in zit” is Bogers altijd gevoeliger geweest voor het type bal: “Toen wij kampioen werden in 1977 speelden wij de beslissingswedstrijd in een enorm modderbad. Ad van Dalen was onze eerste kicker maar die zag er geen heil in om die zeiknatte, loodzware bal bij een penalty te kicken en liet dat aan mij over. Vanaf twintig meter fladderde dat ding nog maar net over de lat. Een breakpunt in de wedstrijd.

Leo Bogers kickt tegen Engelsen tijdens een Paastoernooi

Die leren ballen waren ook duur. Dat was ook in het begin, in de jaren zeventig een groot probleem bij de AAC Sevens. Dat was een enorme kostenpost want die ballen verdwenen. Sinds die kunststof ballen er zijn geven we ieder team gewoon twee ballen cadeau, daar moeten ze het mee doen. Ben je per team voor vier tientjes klaar.

Het kicken met kunststof ballen is ook anders. Wij maakten nog met onze hakken een holletje in de grond en zetten daar de bal rechtop in. We hadden rugby schoenen met van die platte neuzen van het merk Patrick en dan schopte je met de punt van je schoen. Later kwam Barry John, oud Welsh international, die introduceerde de ‘voetbaltrap’. Tegenwoordig schoppen ze vanaf de tee en zetten de bal niet meer rechtop maar met de punt naar voren. Krijgt ie meer acceleratie waarschijnlijk.”

Hopeloos of Laveloos

VAN LINE-OUT NAAR TURNOVER

Het ovalen verhaal van Joeri Peperkamp

Een ontzettend grote man, met een klein hart. Zo valt de vriendelijke en goedlachse Joeri samen te vatten. Een rugbyfanaat in hart en nieren, die zijn hele leven in de drukkerijwereld en de Paradiso, het beroemde poppodium in Amsterdam heeft rondgelopen.

Joeri's thuishaven is Rugbyclub Castricum, waar hij in 1990 voor het eerst terecht is gekomen en vervolgens nooit meer is weggegaan. "Ik ben redelijk honkvast, ik ben altijd teruggekomen in Castricum,

ik kon niet zonder." Iets wat Joeri terugziet in verschillende ruggers waar hij mee heeft mogen spelen door de jaren heen. Jong of oud, internationaal of niet, ze komen toch altijd weer terug. "Ook spelers uit het buitenland worden snel betrokken bij de club en komen eigenlijk altijd terug." Een eigenwijze club is het wel, maar er wordt altijd goed voor elkaar gezorgd binnen Castricum. "Maar, ik ben ook gek op de Dukes hoor, ik kom uit Tilburg, erg gek op de Brabantse gezelligheid!" voegt hij er lachend aan toe.

In zijn jeugd speelde Joeri vooral basketbal, en kwam ook uit in verschillende jeugdselecties. Maar dat ging snel anders; 'Tijdens basketbal werd ik meestal na een minuut of tien het veld afgestuurd en toen zei iemand dat ik maar eens moest gaan rugbyen.' Zogezegd zo gedaan. "Ik kwam daar op een woensdagavond aangewandeld met mijn tassie en geen idee wat er zou gaan volgen. Maar ik kan je wel zeggen, het was een openbaring". Castricum had het weekend daarvoor net een oefenpot tegen Australië B gespeeld; 'Er bestaat geen hiërarchie in rugby, dat vond ik zo bijzonder.' Joeri dacht rustig even mee te kijken met de training voordat hij zelf ging mee doen, maar dat was niet de bedoeling. "Kleren aan en meespelen, je leert het vanzelf wel." Hoe Joeri is opgevangen, de cohesie binnen de club en de omstanders, de pure kracht van rugby was erg bijzonder. "Ik heb nog nooit zoiets als dit meegemaakt, echt prachtig."

Vervolgens kwam Joeri al snel op de Tweede Rij te staan. "Ja ik ben een man van twee meter, dat was wel logisch." Omdat Louis van Dam net stopte in de tijd dat Joeri begon met spelen, kwam er een plek op de eerste rij beschikbaar. Daar leerde hij ook zijn beste vriend en prop, Jan Heijne kennen. "Ik werkte in het Paradiso, dus nam ik Jan vaak mee als er weer wat leuks speelde en zo werd onze band al heel snel erg sterk." De eerste trip naar het buitenland met Castricum ging naar Wales, tijdens het WK van 1991. "Natuurlijk ook naar een wedstrijd en zelf ook even spelen." Daar is de band met Jan alleen maar sterker geworden.

Voor een kleurenfoto kijk op de FB-pagina van The Odd-Balls.

Heb jij zelf een bijzondere, rugbygerelateerde tattoo, of ken je iemand die dat heeft? Neem dan contact op met ons via BBMfanzine@gmail.com

NORTON COMMANDO

In april 1979 gingen we met RC West-Friesland op tour naar Engeland. We gingen vier dagen en zouden twee of drie wedstrijden spelen, maar ik me niets meer van de rugby herinneren. Wel weet ik dat ik een advertentie in het lokale suffertje zag van een Norton Commando 850 motor die te koop stond dus besloot ik een taxi te nemen en te gaan kijken. Na en testrit was ik snel overtuigd. Ik betaalde volgens mij 600 Pond en reed vervolgens terug naar het hotel waar we verbleven.

De jongens vonden het geweldig, maar toen het tijd was om terug naar Nederland te gaan vroeg ik: 'en mijn motor dan?' Animal (Derek) zei; 'Zet hem gewoon achter in de bus en dan gooien we de tassen er overheen. Ze zullen dat nooit nakijken.' Zogezegd, zo gedaan en het werkte nog ook. De bus reed de boot op, er weer af in Holland en niemand had iets gezien. Toen we terug waren in Hoorn en de jongens hun tassen pakten bleken ze onder de olie te zitten die uit de motor was gelekt omdat we de Norton op zijn zij hadden gelegd. Er waren een paar behoorlijk pissige gezichten, maar de meesten konden de humor er wel van inzien en gierden van het lachen.

Na een tijdje was iedereen opgehaald en stond ik in mijn eentje op de parkeerplaats bij de club. Daar gaat ie, dacht ik, ik rijd op mijn nieuwe aanwinst naar huis. Maar het verdorpe ding wilde niet starten dus moest ik hem de hele weg naar Nibbixwoud (zo'n 8 km, red.) duwen. Ik was behoorlijk afgepeigerd toen ik eindelijk thuis was. Ik heb niemand ooit verteld dat ik de motor het hele eind heb moeten duwen, maar ik denk dat iedereen die dit nu leest blij is dat ik alsnog gestraft werd omdat ik hun kleding met olie had besmeurd.

Ruud van Dam, uit 40 Jaar Rugby Club West-Friesland

**Staffelabonnementen
Bier, Bloed & Modder**

**5 Stuks 4 x pj € 35,-
10 Stuks 4 x pj € 50,-**

Kijk op www.bierbloedenmodder.nl/abonnementen

Spelerpaspoorten

<i>Naam:</i> Mara Verhoeff	<i>Naam:</i> Lorraine Laros
<i>Leeftijd:</i> 32 Jaar	<i>Leeftijd:</i> 34 Jaar
<i>Club(s):</i> RC Delft	<i>Club(s):</i> SRC Thor, RC Delft
<i>Positie:</i> Derde rij	<i>Positie:</i> Fly-Half

<i>Naam:</i> Marit Bakker	<i>Naam:</i> Shereza Pool
<i>Leeftijd:</i> 31 Jaar	<i>Leeftijd:</i> 31 Jaar
<i>Club(s):</i> RC Delft	<i>Club(s):</i> EZRC Oemoemenoe, SRC Thor, RC Delft, RC The Hookers
<i>Positie:</i> Inside Center	<i>Positie:</i> Tweede rij of nr 8

Tattoopaspoort

Wanneer: 2017

Artiest: Een mannetje van Bunkertattoo in Breda

Ontwerp: Tja, een rugbybal dat verbindt ons

Marit: Ik heb het nummer 11 erin laten verwerken omdat ik met dat nummer mijn 7's en 15's interlands heb gespeeld.

Waarom: In het seizoen 2016-2017 behaalden we met RC Delft de finale in de Ereklasse. We besloten dat als we zouden winnen we allemaal een rugbybal zouden laten tatoeëren. Toen we de finale verloren (AAC won met 34-10) besloten we met zijn vieren toch de tatoeage te laten zetten omdat het zo'n mooi seizoen was geweest. Tijdens een typisch rugbyweekeinde besloten we toch maar 's ochtends, dus nuchter, naar de tattoo studio te gaan.

Bijzonder detail:

Shereza: Het is niet direct te zien dat het een rugbybal is. Mijn sterrenbeeld is vissen, het lijken dus ook twee vissen.

Lorraine: Ik heb die van mij later laten bijwerken met schaduwen.

Marit: Deze tattoo is een kroon op mijn rugbycarrière. Dat ik deze tattoo heb mogen zetten met toppers die hier hetzelfde over denken is extra mooi. Ieder haar eigen verhaal, maar met veel liefde voor dezelfde sport.

“Er ging echt een wereld voor mij open op dat moment. Zingende mensen om het veld en in de kroegen, je ziet zo ontzettend veel. Dat vergeet ik nooit meer. Maar in Engeland zijn ze ook niet zo moeilijk; als we dan even tegen een gokkast stonden aan te leunen dan trokken ze gewoon de stekker eruit” vervolgt Joeri. “En in het hotel werden we in de ochtend in een aparte zaal gezet met broodjes, zodat de rest van de gasten geen last van ons hadden.” Iets om te herinneren denk ik zo. “Rugby heeft geen klassensysteem, dat leeft zo in Nederland, in de jeugd, maar ook bij onze jongens in Project Turnover”.

PROJECT TURNOVER

Joeri is naast een grote vent in de rugbywereld, ook de oprichter van Project Turnover. Turnover geeft jongeren, door middel van rugby, weer een visie op de toekomst. Maar ook grip op hun huidig bestaan. Jongeren die vaak moeilijk te handhaven zijn, in de gevangenis terecht zijn gekomen of met school zijn gestopt komen hier terecht. Door middel van een intensief fysiek, op rugby gericht programma, worden deelnemers uitgedaagd om te veranderen. Want verandering vraagt om sterke inzet en motivatie. Maar ook wilskracht, discipline, kameraadschap en respect. De kernwaarden uit de rugbysport staan hierbij dus centraal. “We hebben bijvoorbeeld Lammert Ruiter (voormalig international en oud-coach van o.a. Castricum, Waterland en Pickwick Players) bij ons gehad, die daagde de jongens even net wat harder uit, zet net even wat harder in en prikkelt de jongens dan net wat extra” vertelt Joeri trots. “Dat hoort er ook bij, dan voelen de jongens zich serieus genomen.”

Project Turnover bestaat in 2023 tien jaar. “Het is allemaal begonnen in 2011, toen ik een auto ongeluk kreeg” vertelt Joeri. “Daarvoor was ik werkzaam in een drukkerij en natuurlijk als portier bij Paradiso, waar ik ook af en toe licht en geluid deed. Dat was na het auto ongeluk echter niet meer mogelijk, ik kon echt helemaal niks. Na anderhalf jaar revalideren vertelde het UWV dat ik eerst maar een jaar of vijf thuis moest gaan zitten” vervolgt Joeri, “maar dat is dus iets wat ik absoluut niet kan, niet een beetje niet, maar gewoon helemaal niet. Ik had uitzicht nodig, iets om aan vast te houden en zo ben ik naar mijn rugbyfysio gegaan en die heeft mij (letterlijk) geholpen op de been te komen.” Vervolgens heeft Joeri een zorgopleiding opgepakt en kwam hij in de verslavingszorg terecht, “met allemaal oudjes, dat trok ik niet zo goed.” Snel daarop werd Joeri benaderd om te komen werken in een gesloten jeugdzorginrichting, waar hij al snel begon en ook veel geleerd heeft. “Hier in Nederland zijn wij ontzettend goed in het opsluiten van kinderen, maar dat helpt die kinderen toch niet? Je moet ze perspectief

bieden, oorzaak en oplossing. Wat kunnen wij doen?”. Nadat Joeri de zoveelste jongen met enkel een afvalzak op straat moest zetten was hij er klaar mee. “Je kunt dat die kinderen niet aan doen, het helpt niet. We hadden binnen de afdelingen vele vechtpartijtjes. Ze zaten op een kamer, konden geen kant op, dus het is logisch dat er frustratie uitbreekt.” Na het zoveelste vechtpartijtje stapte Joeri ‘naar boven’, het was tijd om te stoppen. “Ik heb mijn spullen ingeleverd en gezegd dat ik er mee kap. Ik ga het zelf wel doen.” Hierna is Joeri een tijdje één op één coaching gaan doen. Een tijdje later ging hij in Glasgow, samen met Jan, naar een reüniconcert van the Pogues. “Als je mij vraagt wat mijn grotere passie is, muziek of rugby, dan zou ik die keuze niet kunnen maken. Ik ben zo gek op beiden.” In Glasgow ging hij op zoek naar sociale projecten die uitgevoerd werden en kwam zo bij de voetbalclub Celtic terecht. “En daar, bij Celtic, kwam ik in aanraking met The School of Hard Knocks.”

TURNOVER

Toen Joeri terugkwam besloot hij dit hier ook te gaan doen. Hij schreef met zijn vriendin (nu vrouw) Olga, die een reïntegratiebedrijf runde, een plan en besloten het samen op te zetten. “Het was hard knokken om hier te komen.” Lammert Ruiter sloot zich al snel aan. “Lammert en ik gingen jongens bij jeugdzorg weghalen en Olga regelde alle zaken op de achtergrond.” De eerste ronde is volledig op eigen kosten gedraaid, want zowel het UWV als de gemeente vond rugbyen toch nog een groot risico. “We hebben vervolgens wel iedereen uitgenodigd om te komen kijken, en die lui dachten van verdraaid, ze doen het gewoon! Die jongens zijn gek.”

Toen is er een ovalen bal gaan rollen, Joeri nam contact op met 84-voudig international Yves Kummer, oprichter van Activatiebureau Kumpany. Er werden ideeën uitgewisseld en vervolgens kwam ook de Harde Leerschool ter sprake. “De Harde Leerschool draait een beetje hetzelfde project als wij, maar wij richten onze focus meer op de jeugd.” Toen er een aantal jongens bij hun kwamen waarmee de gemeente geen raad wist triggerde Joeri dat. “Hier hebben wij dus het besluit genomen om ons echt op de jeugd te focussen, het is toch een angstige idee dat er bij jongens van een jaar of zestien al gezegd wordt dat er niks mee te beginnen is?” De gemiddelde leeftijd bij de deelnemers van Project Turnover is nu veertien jaar; “we hebben nu niet alleen jongens die rechtstreeks uit de jeugdzorg of de gevangenis komen, maar ook jongens die hun opleiding niet hebben afgemaakt. En kijk, een jongere kiest er nooit zelf voor om de criminaliteit in te gaan, dat wordt wel zo gebracht, maar daar geloof ik niet in” vervolgt Joeri. “We moeten samen met zo’n jongen gaan kijken wat de mogelijkheden en vervolgstappen zijn.”

Begin dit jaar is Joeri ook in Engeland geweest, waar ze het project opgestart hebben bij Rugbyclub Steens. “Je ziet zo’n club opleven nu we daar begonnen zijn, dat is fantastisch.

De club was een beetje op sterven na dood en we hebben er een hoop leven ingeblazen. Maar we hebben nu ook contact met onder andere The Harlequins, en wat gaan er dan een hoop deuren voor je open.” Volgend jaar staan er ook gesprekken op de planning in Wales en Schotland evenals de eerste stappen voor een project in Antwerpen. “Oh, en volgende week ga ik nog naar Londen. Daar krijgt Project Turnover een onderscheiding voor wat we betekenen voor het rugby in Engeland.”

Een biertje met George de Vries en Jan Heijne bij The Black Crows in Paradiso

Maar als ik hem vervolgens vraag naar zijn grote droom is dat net wat anders. “Het liefst wil ik deelnemers van al dit soort projecten over de wereld, bij elkaar krijgen op een toernooi, bijvoorbeeld bij de Amsterdam 7’s. Om lekker samen te spelen, maar ook om te zorgen dat alle lui elkaar kennen op die manier, dat ze niet alleen zijn.” En vervolgt Joeri: “Vorig jaar zijn we naar Twickenham gefietst, volgend jaar tijdens ons tienjarig bestaan willen we het andersom doen, van Twickenham naar de Amsterdam 7’s fietsen.”

“Rugby is niet alleen wat er op het veld gebeurt, het is ook alles wat eromheen gebeurt, de cohesie, de kameraadschap en de verbroedering, iets wat ik nooit had willen missen”.

Kap’tein Aardbei

"Het hele punt van rugby is dat het in de eerste plaats een gemoedstoestand is, een bezieling."

Jean-Pierre Rives